VARDIS FISHER

Det forfulgte Samfund

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

http://archive.org/details/stjerne9210dan

SKANDINAVIENS STJERNE

NÆSTVED GREN. - Paa Billedet, som desværre er noget utydeligt ses følgende staaende udenfor Huset paa Farimagsvej. Fra venstre: Bjørkmann, Wm. Iguries, Jacob Jensen (kaldet Onkel Jacob), Earl Ahnder og Henry Christiansen. Paa det lille Skilt staar: Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige. (Se Artiklen inde i Bladet).

INDHOLD:

OKTOBER 1943 | 92. AARGANG | NUMMER 10

Et Leksikon og dets Redaktion.

Ligegyldigt hvilket dansk Konversationsleksikon man slaar op i, vil man under Ordet *Mormonisme* finde en Artikel, der er vrimlende fuld af Fejl, misvisende Oplysninger, manglende Kendsgerninger og ofte i en tendentiøs og latterliggørende Form. Har man tidligere troet, at et Leksikons første og fornemste Opgave, ja faktisk dets eneste Opgave, var at give saa nøjagtige og objektive Skildringer som muligt, saa tager man sig selv til Hovedet, naar man læser danske Leksikas Artikler om Mormonismen.

Da Missionskontoret for et Aars Tid siden erfarede, at *H. Aschehoug Dansk Forlag* agtede at udsende en ny Udgave af *Vor Tids Konversations Leksikon,* rettede vi derfor Henvendelse til Forlaget om at have Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold. Vi henvistes til Værkets Redaktør, Magister Jørgen Budtz-Jørgensen og havde derefter flere Samtaler med ham. Desuden førtes en omfattende Korrespondance om Spørgsmaalet. Først paapegedes alle bevislige Fejl i den gamle Udgaves Artikel, og Redaktøren lovede at lade Oplysningerne gaa videre til Artiklens Redaktør, Pastor Kaj E. Jordt Jørgensen. Da vi havde paa Fornemmelsen, at dette kun vilde hjælpe lidet, tilbød vi selv at skrive Artiklen, idet vi bemærkede, at vi naturligvis var villige til at lade Artiklen underkaste Redaktionens Bedømmelse og Censur. Det Svar, som Redaktøren, Magister Budtz-Jørgensen gav herpaa, var i Sandhed bemærkelsesværdigt: »Det vilde skam føre alt for vidt, hvis hvert enkelt Samfund skulde have Lov til at skrive sin egen Artikel. Det er der kun eet uden for Folkekirken, der faar, nemlig Katolikerne. *Og de faar det kun, fordi de har saa stor Magt og Indflydelse*«.

En saadan Udtalelse er muligvis Udtryk for de faktiske Forhold, ikke blot ved dette Leksikon, men ved alle danske Leksika og maaske ogsaa ved de andre oplysende Organer, Aviserne og Radioen? I saa Fald kan man ikke give meget for den tidligere saa berømmede danske Liberalitet, for den højt priste Trykkefrihed og den enestaaende danske Oplysning. Men forhaabentlig staar det ikke saa slet til alle Steder?

Vi forlanger ikke at faa Lov til at fylde et Leksikon med mange Spalter Propaganda for vor Kirke. Det eneste, vi ønsker, er, at de Oplysninger, et Leksikon giver om vort Samfund, er fuldt korrekte, og at de ikke giver et fortegnet og tendentiøst Billede. Og vi fordrer bestemt, at kan vi ikke selv faa Lov til at skrive Artiklen om vor Kirke, fordi man er bange for, at vi skal misbruge den derved viste Tillid, saa maa der i hvert Fald heller ikke gives vore naturlige Modstandere Lejlighed til at øve direkte Propaganda imod os i de paagældende Artikler. Hvorfor skal en Folkekirke-Præst have Lov til at skrive om Mormonerne, som han maa betragte som en Fare for sit Samfund?

For at gøre det ypperligste Kildeskrift let tilgængeligt for alle, der søger fyldestgørende og rigtig Besked om Mormonismen, har vi i Foraaret udgivet en Oversættelse af Artiklen om Mormonismen i *Encyclopædia britannica,* Verdens førende Leksikon. Denne Oversættelse »Sandheden om Mormonerne« var, inden det paagældende Bind af Vor Tids Konversations Leksikon gik i Trykken, tilstillet dets Redaktion. Alt, hvad det førte til, var at der blev sat et Spørgsmaalstegn efter en af de værste Paastande i Artiklen. Men hvor kan man vente andet af en Leksikon-Redaktion, der arbejder under Pres af Landets to største Kirke-Samfund?

Orson B. West

NÆSTVED GREN 1909-1914.

Af Anna Kaiser, Stege.

I Foraaret 1909 aabnedes Næstved Gren med Ældsterne Hans Mikkelsen og Joseph S. Nielsen som Missionærer. De lejede en 3 Værelses Lejlighed i Ny-Østergade, hvoraf det forreste blev brugt som Mødelokale, begyndte at uddele Skrifter og indbød til Møde, hvilken Indbydelse dog ikke blev efterkommet af ret mange.

Br. Mikkelsen var der kun kort Tid og efterfulgtes af John E. Larsen. Den 5. Juni ankom til Næstved Missionspræs. Andrew Jensen ledsaget af Konferencepræs. James H. Larsen. Præs. Jensen holdt samme Aften i en lejet Sal et Foredrag om Utah og Mormonerne. Kun faa Tilhørere var til Stede. Dagen efter ledsagede jeg Missionærerne paa en Spadseretur langs Susaaen til det smukke Herlufsholm og videre til Ny Holsted, hvor der hos mine Svigerforældre var beredt dem et Maaltid. Denne Tur blev derefter ofte med Glæde erindret af Præs. Jensen. Nogle Dage efter blev Joseph S. Nielsen forflyttet og erstattet af Br. Joseph K. Nicholes, som lige var ankommet fra American Fork. Ældre Søskende husker sikkert Br. Nicholes, som senere virkede i København som Missionssekretær. Han var en prægtig og yderst intelligent ung Mand, der hurtig fik lært det danske Sprog og kom til at holde af vor danske Litteratur og Digtning. Jeg husker saaledes, at da jeg engang for ham og Br. Larsen havde læst Grundtvigs smukke Digt »Paaskeliljen«, gik han straks til Boghandleren og købte det, og ved sin Hjemrejse medbragte han flere danske Bøger, bl. a. H. C. Andersens Eventyr.

Den daværende Sognepræst i Næstved, Bohn, omtalte fra Prædikestolen Mormonerne, som var kommet til Byen, og advarede Menigheden imod at gaa til deres Møder eller modtage deres Skrifter. Blandt Tilhørerne i Kirken var Enkefru Maren Schrøder, ca. 72 Aar gl. Præstens Advarsel havde for hende det Resultat, at hun, da Missionærerne kom til hendes Dør, ønskede at vide, hvad det var, Præsten advarede imod. Hun modtog et Skrift og læste det, og da de næste Gang kom, bad hun dem ind og talte med dem, fattede Tro paa Evangeliet og rejste d. 1. August til København og blev

dobt. Denne Dag var der stort Besøg i Korsgade 11, da 2den Raadgiver til Kirkens Præsident Joseph F. Smith den danskfødte Anton H. Lund sammen med Apostel Penrose med Hustru og Datter var kommet til København. Gamle Str. Schrøder havde her paa sin Daabsdag den uforglemmelige Oplevelse at lytte til disse Mænds Taler. Søster Schrøder forblev — trods megen Modstand af Familien — indtil sin Død et trofast Medlem af Kirken, og mange er de Missionærer for hvem hun aabnede sit fattige Hjem, og for hvem hun har været som en Moder. Ja, i længere Tid, saalænge hendes Kræfter slog til, boede hun hos Missionærerne og lavede Mad til dem. Denne elskelige Søster døde paa Næstved Alderdomshjem i August 1923.

Da den Mand, som Missionærerne havde lejet Lejlighed hos, blev klar over, hvem hans Lejere var, blev de straks sagt op, og det var vanskeligt for dem at faa et Sted at bo. Men endelig var Bybud Andersen, Farimagsvej, som tilhørte den apostolske Kirke, frisindet nok til at leje dem en Lejlighed i sit Hus. Der var en lille Entre og 2 smaa Værelser. Efterhaanden kom der nogle flere til Møderne, saa der Aaret efter kunde aabnes en Søndagsskole. En Familie Rasmussen, som havde 6 Døtre, leverede det største Kontingent til denne. Familien emigrerede senere til Utah. Hver Onsdag Aften var der Bibellæsning og Søndag Aften Møde.

Missionærerne var udsat for megen Forfølgelse især af en Pastor Eigil Bang, Næstved. Han cyklede bag efter dem ud paa Landet og indsamlede de Skrifter, som de uddelte samt generede dem paa alle Maader ikke mindst ved i Aviserne at skrive Artikler imod dem, med det den Gang sædvanlige Indhold. Bladene nægtede at optage noget, som Missionærerne havde skrevet. Til disses glædelige Overraskelse stod der en Dag i Avisen en Artikel, skrevet af en Mand der paa Egnen, som i flere Aar havde opholdt sig i Amerika og havde arbejdet hos en Mormonfamilie i Utah. Han oplyste, at Mormonerne var det mest ærlige og oplyste Folk, han havde truffet og gendrev alle de Beskyldninger, som Præsten havde rettet imod dem. Dette gav Stødet til at Hotel »Dania«s store Sal blev lejet, og der blev afholdt stort Diskussionsmøde, hvortil Præsterne blev indbudte og ogsaa mødte. Ved disse

Møder talte Præs. Andrew Jensen, Oluf J. Andersen og flere, og det gik varmt til. I Foraaret 1911 lejede Missionærerne den store Theatersal i Næstved og hele Københavns Sangkor gav en Koncert. Der var gratis Adgang, og Salen var fyldt. Der blev talt af de ledende Brødre fra København. I de efterfølgende Aar virkede ialt ca. 19 Missionærer i Næstved, men med ringe Fremgang. I Sommeren 1912 samledes Søskende fra Næstved og Slagelse i gamle Broder og Søster Nielsens gæstfri Hjem i Flakkebjerg, vi havde en herlig Søndag med Møde, Leg og Spadsereture og blev fotograferet sammen i Haven af Br. P. Nielsen, Flakkebjerg.

Da Verdenskrigen brød ud 1914, rejste Missionærerne, og Næstved Grens Historie var afsluttet. Ialt blev vel ca. 20 indlemmet i Kirken, heraf emigrerede 13 og 3 faldt fra.

Der skrives om os.

Brugsforeningsbladet Nr. 17 fra den 15. August bragte i stort Udstyr en Artikel om forskellige missionerende Samfund af Pastor Sparring-Petersen. Denne meddelte i Artiklen, at han havde sin Viden fra Provst Neiendams Bog: »Frikirker og Sekter«. Det Resultat, som disse to Folkekirke-Præster var kommet til ved deres »Undersøgelse« af Mormonismen var i Sandhed forbavsende. Beskyldningerne var saa haarrejsende, at Missionskontoret straks i et Brev til Redaktionen rettede Henvendelse om at faa berigtiget de vigtigste Fejl. Der vedlagdes et Eksemplar af »Sandheden om Mormonerne« og en Artikel om Brigham Young, skrevet af Missionspræsidenten med Anmodning om at optage denne til Gengæld for det skete Misgreb. Brugsforeningsbladet har et Oplag paa 332,300. Redaktør er C. Eggert Nielsen. Udgiver: Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger.

Fyns Social-Demokrat. Den 29. August bragtes et stort to-spaltet Interview med Missionspræsidenten, hvor omtaltes baade Visdomsord, Tiendebetaling og Kirkens strengt haandhævede moralske Lære. Artiklen illustreredes med Billeder af Profeten Joseph Smith og Missionspræsidenten.

Frederikshavns Avis bragte d. 8. September et Interview med en lokal Berømthed: Per Suhr, i Anledning af hans 70 Aars Fødselsdag. Han benyttede her Lejligheden til at tale ondt om Mormonerne, fordi hans Mor og Brødre i sin Tid var taget til Utah og havde ladet ham blive tilbage med sin Far. Suhr meddelte bl. a. den forbløffende Oplysning, at »hans Brødre skulde selv tilbagebetale deres tvungne Rejses Omkostninger. Heller ikke senere fik de Penge for udført Arbejde, men Naturalier; der maatte ikke gives dem Midler i Hænde, der muliggjorde Tilbagerejse«. Herr Suhr har aabenbart ikke forstaaet meget af Princippet »Den forenede Orden«.

Schalom Asch:

NAZARÆEREN.

(fortsat)

I Beretningen om Jødernes Forhør af Jesus er vi nu kommet til det afgørende Afsnit, hvor Ypperstepræsten spørger: „Er du Messias?“ og Jesus svarer: „Du har sagt det!“ — Det er saa spændende og rystende Læsning, som den mest haardkogte Roman. Vi slutter hermed disse Uddrag af Schalom Asch' store tre-Binds Roman.

»Det er et farligt Præcedens, du vilde skabe, og du vilde aabne gamle Saar i vort Folk. I Hundreder af Aar har denne Strid nu staaet paa mellem jer og os. Betænk, Medlemmer af Sanhedrinen, hvor denne Anklage kan føre jer hen. Jeg kræver derfor, at Anklagen for at være en falsk Lærer slettes af Protokollen og skal betragtes som ikke fremsat, før vi indlader næste Vidne«.

Der var Uro blandt Saddukæerne; der blev hvisket og konfereret. Ypperstepræsten bragte Ro igen med en Bevægelse.

»Låd os høre vor Lovkyndiges Mening om Farisæer-Rabbinerens Indvending«.

Den gamle saddukæiske Rabbiner Todros svarede ikke straks. Hans hvide Hoved var midt i en Klynge Hoveder af andre saddukæiske Lovkyndige. Efter en lille Tid afgav han sin Mening:

»Dette er en gammel Ulykke i Israel, og for at hindre Fornyelse af disse Stridigheder har vi besluttet ikke at anklage en saadan Mand for Oprør mod Gud og for at prædike Afgudsdyrkelse, saa længe han staar paa Tora'ens Grund, end ikke, hvis han benægter Vismændenes godkendte Traditioner. Kun den, som drager Folket bort fra den levende Gud og imod Afgudsdyrkelse, skal kaldes falsk Lærer«.

»Anklager«, sagde Ypperstepræsten, »har du Vidner, som skal vidne mod den Mand, som staar for os, at han prædikede Oprør mod den jødiske Gud og Afgudsdyrkelse?«

»Min Herre Ypperstepræst!« svarede Anklageren, »for denne Anklage mod den Mand, som staar for os, har jeg ingen Vidner«.

»Har du Vidner i nogen anden Anklage mod den Mand, som staar for os?« spurgte Ypperstepræsten.

»Jeg har ikke flere Anklager mod denne Mand, Ypperstepræst«, svarede Anklageren.

Min Rabbi rejste sig igen og begyndte med en Stemme, som klang af Triumf:

»Det er alle bekendt, at den Mand, som staar for os, bragte Folkets Hjerter nær til vor Fader i Himlen. Jeg foreslaar derfor denne hellige Ret . . . «

Men da han var naaet hertil, rejste Ypperstepræsten sig og løftede sin Haand med en Bevægelse, som skulde minde os alle om, at Retten til at indlede Retsforfølgning tilkom ham alene; min Rabbi anerkendte Forretten, bøjede sig ærbødigt og indstillede sin Tale.

Ypperstepræsten talte roligt:

»Høje Ret! Vi har hørt de Lovkyndiges Afgørelser vedrørende Anklagen for falsk Lære, som var rejst mod den Mand, som staar for os. Vi har ogsaa hørt af Anklageren, at han ikke har yderligere Anklager at fremføre imod ham. Vi erklærer derfor Anklagerens Anklager for ugyldige. Men Medlemmer af Sanhedrinen«, og her hævede Ypperstepræsten sin Stemme (det forekom mig, at han var blevet meget ældre; han saa endnu ældre ud end hans Svigerfader Hanan; hans Skæg var graat, hans Ansigt mørkt og alvorligt), »befatter vi os med dette eller hint Ord, som den Mand, som staar for os, har eller ikke har udtalt? Befatter vi os virkelig med Ord? Vi befatter os her snarere med Sager, som vedrører vore højeste hellige Ting. Hvem er han, som nu staar for os? Med hvilken Ret og med hvilken Myndighed gør han og siger han disse Ting? Med Hensyn til disse Spørgsmaal kan der kun være een, hvis Vidnesbyrd kan oplyse os, og det er — Manden selv«. Her traadte Ypperstepræsten ned fra sit Podie og tog et Skridt henimod Nazaræeren; han saa lige ind i hans Ansigt og syntes ude af Stand til at fortsætte sin Tale. Han aandede tungt, som om han ledte efter Ord; da han saa havde fundet dem, rettede han dem med skælvende Stemme mod Jesua:

»Jeg paalægger dig ved den levende Gud at sige os, om du er Messias!«

Kammeret var stille. Alle i Forsamlingen ventede. Det var, som om Tiden selv havde ophørt at bevæge sig og ventede sammen med os paa Nazaræerens Svar.

Og Nazaræeren aabnede sin Læber og svarede Ypperstepræsten med klar Stemme; men hans Øjne var ikke rettet paa Ypperstepræsten; de var rettet ud i det tomme Rum, og det var, som om hans Blik trængte igennem Væggen foran ham.

»Du har sagt det!«

Han gjorde en kort Pause som for at trække Vejret. Saa hørte vi den samme rene Stemme igen:

»Men jeg siger jer, fra nu af vil I se Menneskesønnen sidde ved Magtens højre Haand og komme paa Himlens Skyer!«

Der var ikke eet Medlem af Sanhedrinen, som kunde sige et Ord i det Øjeblik. De ventede nu paa, at Loftet skulde rives bort og Himlen aabne sig for at bevidne de Ord, som lige var blevet udtalt. Der skete intet. Saa hørtes pludselig en sønderrivende Lyd. Det var Ypperstepræsten, som havde revet sin Purpurkappe itu som Tegn paa Sorg. Og efter ham rev Medlemmerne af Sanhedrinen, een for een, deres Kapper itu — den eneste Lyd i den frygtelige Stilhed.

»Se!« forkyndte Ypperstepræsten. »Hvortil behøver vi Vidner? I har alle hørt hans Blasfemi. Hvad er jeres Kendelse, høje Ret?« Og han vendte sig til Sanhedrinens yngste Medlem.

»Dødens Barn!« Den frygtelige Dom kom fra Sanhedrinens yngste Medlem i Dommersædet.

»Dødens Barn!« sagde den næstyngste efter ham.

Men nu var min Rabbi kommet til sig selv. Han havde rejst sig igen. Han løftede sin Haand og raabte:

»Min Herre Ypperstepræst! Jeg protesterer!«

Ypperstepræsten gjorde Tegn til Sanhedrinen om at indstille Opraabet.

»Hvad gaar din Protest ud paa, Rabbi Nikodemon? Har du ikke selv hørt hans blasfemiske Udtalelse imod den højeste Hellighed?«

»Min Herre Ypperstepræst, hvad han sagde, var ikke Blasfemi. Den Anklagede nævnede ikke det usigelige Navn. Og

Loven siger: 'Den, som spotter, er ikke skyldig, før han udtrykkelig har nævnt Guds Navn i alle dets Former.' Manden brugte kun Ordet 'Magten' og nævnede ikke det usigelige Navn. Efter vore Love er dette kun en Fornærmelse mod Himlen, for hvilket Straffen er Svøben.«

»Vi vil høre vore Lovkyndiges Mening om Rabbi Nikodemons Indvending,« sagde Ypperstepræsten.

Om dette Punkt holdt Todros ingen Raadslagning med sine Hjælpere. Han svarede straks:

»Vi tager ikke Hensyn til Farisæernes Love i Spørgsmaalet om Blasfemi. Her foretages Undersøgelsen i Henhold til Saddukæernes Fortolkning. Vi har alle hørt den Anklagede fremsætte en blasfemisk og fornærmelig Udtalelse mod den Helliges Navn. Han er derfor Dødens Barn!«

»Ypperstepræst! Vi er ikke kommet til dette Møde for at sidde til Doms. Vi er her kun for at undersøge og udforske. Vi har ingen Ret til at afsige Dom!« raabte min Rabbi.

»Vi siger ikke Dom her, Rabbi Nikodemon. Vi kan ikke afsige Dom; ejheller har vi Magt til at eksekvere den. Andre har den Magt«, svarede Ypperstepræsten.

»Hvis det er Tilfældet, lad os da frigive ham.«

»Vi maa overgive ham til Regeringen. Regeringen har kun givet ham i vore Hænder, for at vi kunde undersøge og udforske«.

»Overgiv ham til Regeringen! Hvad Regeringen vil gøre med ham er deres Sag og ikke vor!« raabte adskillige Stemmer.

»Men med hvilken Anklage vil du overgive ham til Regeringen, Ypperstepræst?«

»Med den Anklage, som Undersøgelsen har afsløret, den han har rejst mod sig selv ved at sige, at han er Menneskesønnen, som vil sidde ved »Magtens« højre Haand, hvilket vil sige, at ifølge hans eget Ord prædiker han for Folket, at han er Messias. Hvorledes skal vi ellers forstaa hans Ord?«

Min Rabbi blegnede. »Overgive ham til Regeringen med den Anklage, at han kalder sig Messias? Men det betyder Døden! Hvordan kan vi gøre dette? Hvordan kan vi overgive en Sjæl i Israel i de Ugudeliges Hænder?«

»Rabbi Nikodemon!« raabte Ypperstepræsten, og ogsaa han blegnede. »Hvis vi ikke overgiver den Anklagede til Regeringen efter de Ord, han har udtalt og som vi alle har hørt, vilde det betyde, at vi tror, de er sande, og vi maa kaste os for hans Fødder og udraabe ham til Kong Messias. Ingen, ingen i vort Folks Historie har nogen Sinde brugt saadanne Ord, hverken Abraham eller Moses eller Kong David. Skal vi da tro, at han er højere end de, at han virkelig (det forbyde Gud!) er en ny Myndighed? Kan du tro, at der er to Myndigheder?«

»Gud forbyde det! Gud forbyde det!« svarede Stemmer.

Ypperstepræsten vendte sig mod min Rabbi:

»Er du, Rabbiner af Farisæerne, rede til at kaste dig for hans Fødder og anerkende ham som den, han selv hævder, han er?«

»Gud forbyde det!« udbrød min Rabbi ligesom de andre. »Men det paahviler ikke mig at anerkende ham som den, han selv hævder, han er. Og det paahviler heller ikke mig at overgive ham i de Ugudeliges Hænder, hvor han visselig vil være Dødens Barn!«

»Rabbi Nikodemon! Vi Saddukæere tror ikke paa en himmelsk Messias. Men du, en Farisæer, tror paa en himmelsk Messias — hvordan kan du da tale, som du lige har talt? En Messias udfører det, han har sagt, eller ogsaa dør han for det. Spørg den Anklagede, og han vil sige dig det. Hvis han selv tror, han er Messias, vil han give Beviset derfor i Morgen for Pilatus.«

Men min Rabbi vilde ikke give efter:

»Min Herre Ypperstepræst! Vor Tora fastslaar: »Du skal ikke være skyldig i din Broders Blod«. Hvad er det, vi her befatter os med? Overlevering af en Sjæl i Israel i Hedningernes Hænder. Hvis denne Mand har forbrudt sig imod os, imod den jødiske Tro, da vil vi være Dommere. Hvornaar har Israel begyndt at indlade Fremmede i sin Have til at luge for sig? Israel holder selv sin Have ren. »Og du skal brænde det onde bort fra din Midte«. Du — ikke en Fremmed. Jeg fordrer derfor af de Vise og Rabbinerne, som her er forsamlet, at de ikke overgiver en Sjæl i Israel i Edoms Hænder, men at de udskyder hele Sagen til efter Højtiden.

Da vil vi sammenkalde en befuldmægtiget Ret af Sanhedrinen og afsige Dom efter den hellige Tora's Love og Bud«.

Min Rabbis Ord havde gjort Indtryk, og de blev støttet af Eliezer, Ypperstepræsten Hanans Søn:

»Min Herre Ypperstepræst! Med min Fader Ypperstepræstens Tilladelse vil jeg sige, at Farisæernes Rabbiner Rabbi Nikodemons Ord er de samme, som jeg vilde have udtalt. Forsyndelsen er sket mod den jødiske Tro: Guds Navn er blevet bespottet, Templet fornærmet, Præsteskabet beskæmmet; det er vort Anliggende. Lad os skjule det hele for Regeringen. Thi hvad har Regeringen dermed at gøre? Den Anklagede skal bringes for Israels Dom«.

Men nu rejste den gamle Ypperstepræst Hanan sig, og der blev Tavshed. Han strøg sit Skæg og begyndte at tale blidt og dæmpet, som han plejede:

»Min Herre Ypperstepræst! Lad mig med Præsternes og Vismændenes Tilladelse nu minde denne Forsamling om, at vi ikke kan skjule Sagen for Regeringen, og hvis vi kunde, har vi heller ikke Myndighed til at gøre det. Vi har i Virkeligheden allerede forsøgt derpaa, og det er mislykkedes. Thi alle og enhver véd, at den Anklagede i mange Uger har hjemsøgt Templets Forgaarde og undervist i dem. Vi har aldrig forulempet ham. Nej, ikke skønt der kom os for Øre Ord og Lignelser, han var fremkommet med, og som antydede, at han skulde være Messias. Vi skænkede dem ingen Opmærksomhed og tillagde ikke Antydninger og Lignelser nogen Vægt. Der blev ogsaa berettet os bitre og ophidsende Udtalelser, han skulde have fremsat mod Vismændene og de gamle baade blandt vore egne og blandt Farisæerne. Vi lod det gaa hen i Tavshed og skred ikke ind imod ham. Vi iagttog hans Gerninger, og vi udforskede den Lære, han forkyndte, og vi tog ham for at være en Rabbiner af Farisæerne, af Hillels Skole og Hus, som prædiker Opstandelsen og forudsiger Messias' Komme. Og selv om Belæringen ikke var efter vor Aand, forbød vi den ikke, thi vi troede, at han ved Hjælp af gode Lignelser bragte enfoldige Menneskers Hjerter nærmere til Gud, fraraadede dem at følge det onde og ledede deres Skridt bort fra det Net, som Bar Abba satte for dem. Saaledes var det hele

Vinteren. Men da Vinteren var forbi, kom det os for Øre, at Bar Abba forberedte et Oprør i Paaskedagene og samlede Vaaben og Mænd i Jerusalem med dette Formaal. Vi ansaa det for vor Pligt at underrette Regeringen, saa Sværdets Fare kunde løftes for vort Folk, og saa at Regeringn ikke skulde anklage os for at være Bar Abbas Medskyldige i Forræderi. Og i en saadan Tid, da Uro og Feber havde grebet Landet og Regeringen kun ventede paa et Paaskud for at lade Gaderne flyde med vort Blod, lod den Anklagede, som staar for os, sig føre ind i Jerusalem under Proklamationer af hans Kongedømme. Ikke nok dermed; han brød ind i Templets Forgaarde og drev Duekræmmerne og Vekselererne ud, som vi har anbragt dèr for Pilgrimmenes Skyld, og øvede Vold mod den Tingenes Orden, som har bestaaet gennem mange Generationer. Han skabte stor Tumult, kaldte Templet en Røverhule og talte med dybeste Foragt om Præsterne, Vismændene og de Skriftkloge. Og vi sendte Udsendinge til ham, som spurgte: »Sig os, med hvilken Magt du gør disse Ting! Giv os et Tegn paa, hvem du er«. Paa dette ængstelige Spørgsmaal forundte han os intet Svar. Tror I, mine Rabbinere og Vismænd, at Regeringen ikke ved Besked med alt dette? Regeringen véd det! Den véd endog, at vi, Præsteskabet, sendte Udsendinge til ham i Stedet for at tage ham til Fange. Derfor mener Regeringen, at vi er med i hans Sammensværgelse, og den har krævet af os, under Trusel om skrækkelige Følger, at vi skal gribe ham og udlevere ham. Regeringen har sendt en Tribun, Hegemonen for Jerusalem, i Spidsen for en hel Kohorte sammen med vore Folk for at arrestere ham. Og nu vilde I skjule Sagen for Regeringen? Mine Rabbinere og Vise, hvis Jerusalem er jer kær, og I ikke vil have Helligdommen vanhelliget med Lig i Højtidsdagene, maa I udlevere denne Mand til Regeringen. Hvis han er den, Folket siger, han er, den, han udgiver sig for i Henhold til sin Tale her, da lad ham bevise det.« Her vendte den gamle Ypperstepræst sig mod min Rabbi. »Rabbi Nikodemon, du har ofte besøgt Manden aabenlyst og i Hemmelighed, vi véd det. Du har krævet et Tegn af ham. Du krævede et Tegn i Jødernes Navn, ligesom Moses bød os at faa et Tegn fra den, der

Nr. 34 **Nej. tal ej ondt.**

Mel. DS. 88.

Nej, tal ej ondt — et venligt Ord
kan aldrig volde Sorg og Kval.
At sprede ud hver Fejl den saa,
er Tegn paa en forsumpet Sjæl.
Men ofte saar den bedre Sæd
ved kun det gode holde frem,
thi om kun lidet godt, du ved,
sig blot det bedste, som du kan.

Velsignet er den Sjæl, som vil
en andens Fejl udvisket faa.
Hvor kan vi være villig til
at gøre Sjælen lav og raa?
Nej, lad os naa et højre Trin
og ej til Sladder fæste Lid.
Med Kærlighed din Broder vind,
og sig det bedste, som du ved.

Nr. 35. **Mit lille Lys.**

Mel. DS. 151.

Mit Lys er blot et lille et,
mit Lys af Tro og Bøn,
men som Guds Sol, det skinner blidt,
thi det blev tændt hos ham.
Straal ud! Straal ud! Straal ud, lys og klar.
Straal ud! Straal ud! Daggry er nær.

Jeg skjuler ej mit lille Lys,
thi saa mig Herren bød.
Det gaves mig at løfte højt,
at hver maa se dets Gløed.

O, lille Lys, straal du for mig,
spred Mørket i min Sjæl,
indtil Gud tager mig til sig
i Herlighedens Sal.

Nr. 36. **Ej Svar endnu?**

Mel. DS. 256.

Ej Svar endnu paa Bønnen, du har bedet
ydmygt og tillidsfuldt de mange Aar?
Svækkes din Tro hos dig, formørkes Haabet?
Tror du forgæves, var din stille Graad!
Sig ej, at Fader ej til dig ser ned,
din Bøn skal blive hørt, en Gang, et Sted.

Ej Svar endnu, og da den først fremførte
dette dit Ønske i en Bøn til Gud,
det syntes, som der ej var Tid at spørge,
og Svar du vented, før du fik talt ud.
Om Aar er svundne hen, bliv trofast ved,
Gud vil bønhøre dig, en Gang, et Sted.

Ej Svar endnu? Nej, sig ej ubesvaret,
maaske din Del er ej tilfulde gjort.
Guds Svar begyndte, da din Bøn blev ytret,
og Gud fuldender, hvad han har begyndt.
Hvis du har Herrens Aand og Troens Fred,
da kommer du til Ham en Gang, et Sted.

Ja, tal kun godt, dæk Næstens Skyld,
som du din egen ønsker gemt.
Hvis først du ser en andens Synd,
vær først ej til at faa den nævnt.
Thi Livet er saa kort en Stund,
og vi staar snart ved Gravens Rand.
Giv til enhver derfor din Haand
og sig det bedste, som du kan.

Ej Svar endnu? Tro maa tilsidst bønhøres,
thi den paa Klippegrunden har sin Fod.
I Storm og Søgang aldrig kan den rokkes
og vakler ej for Lyn og Tordenbrag.
Den ved, Almagtens Gud er Kærlighed
og raaber: »Det skal ske en Gang, et Sted«.

kom og udgav sig for Profet. Et saadant Tegn nægtede han at give. Men nu har du det: lad Pilatus være Tegnet.«

Og der hørtes Stemmer fra Sanhedrinen: »Lad Pilatus være Tegnet!«

Eleverne paa Bænkene raabte: »Lad Pilatus være Tegnet!«

Selv Betjentene i Kammeret, Tjenerne og Slaverne, optog Raabet:

»Lad Pilatus være Tegnet!«

»Ypperstepræst-« raabte min Rabbi. »Men det er at prøve Gud!«

»Nej! Ikke i dette Tilfælde. Det vil ikke være at prøve Gud, men at prøve Manden«, svarede Ypperstepræsten og pegede paa Jesus. »Folket siger, at han er Profeten Elias. Lad ham bevise dette ved at gøre, hvad Elias gjorde.«

»Ypperstepræst! Det er forbudt at sætte Menneskeliv paa Prøve med Mirakler!« raabte min Rabbi.

»Men Profeten Elias satte sit Liv paa Prøve med et Mirakel. Tror du ikke, Rabbi Nikodemon, at hvis det ikke var lykkedes for Elias at nedkalde Ild over Baals Profeter, vilde han have været et Dødens Barn i Akabs Hænder? Men ved Prøven triumferede Elias. Lad den ny Elias fremføre sit Mirakel for den ny Baals Profeter. Og hvis han ikke kan, da »er det bedre, at een Mand skal omkomme fremfor et helt Folk«.«

Derved blev det.

Hjørnestenen.

Af min ganske Sjæls Dyb hader og forbander jeg enhver Samfundslære, som ikke gør et rent og helligt Hjem til Hjørnesten. Al Civilisation hviler paa Familielivet, Dyderne gror omkring det, sætter Klase og Blomst og dufter ind over Arnen. De rigeste Ord i Verden er: Min Kæreste, min Hustru, Fader, Moder, mit Barn. Uden disse Ord er Verden kun et Bordel og Menneskene bare Dyr.

Robert Ingersoll.

LANDET RUNDT.

Aalborg: Den 12. September døbtes følgende: Inga Flyvbjerg Olsen af Distriktspræsident Henry Løjborg, Haandspaalæggelse ved Ældste Holger Jørgensen; Rudolf Jensen Løjborg af Distriktspræsident Henry Løjborg, Haandspaalæggelse ved Ældste Emil Sandberg; Thorvald Helmer Petersen af Ældste Emil Sandberg, Haandspaalæggelse ved samme; Thora Kathrine Pedersen af Ældste Emil Sandberg, Haandspaalæggelse ved samme; Inger Hyllen Sørensen af Ældste Sardus Sørensen, Haandspaalæggelse ved Ældste Holger Jørgensen. Vi byder disse Søskende velkommen i Kirken.

Lørdag den 21. August afholdt Den kvindelige Hjælpeforening en lille Fest, hvor Deltagerne sad hyggeligt bænket om Bordene og blev trakteret med Chocolade (Erstatning) og Sigtebrød med Smør, mens et lille Program blev udført. *MHB.*

Aarhus: Den 26. September fyldte Rasmus Andersen 85 Aar. Den 21. Oktober fylder Chr. Sørensen 65 Aar. Den 26. August fyldte Peter G. Rasmussen, Vejle 70 Aar. Hjertelig Tillykke!

Esbjerg: Tirsdag den 17. August holdtes et specielt Møde under Præsidium af Missionspræsidenten under hvilket to Lokalmissionærer indsattes. Efter et smukt Program beskikkedes Søstrene Jenny Thomsen og Birgitte Løvendahl til at virke i Esbjerg. Som en Paaskønnelse fik hver af Søstrene overrakt en Buket af Grenen. De havde derefter begge Ordet og bar stærke Vidnesbyrd. — Et af de bedste Møder, der i lang Tid har været afholdt her i Byen.

København: Den 12. September døbtes følgende: Valborg Marie Ingeborg Nielsen af N. P. Arendtsen, Haandspaalæggelse ved Præsident Orson B. West; Henny Sørensen af Ældste Carlos Andersen, Haandspaalæggelse ved Ældste Enok Andersen.

Vi byder disse Søskende velkommen i Kirken.

DET FORFULGTE SAMFUND

er Titlen paa en Kæmperoman, som Chr. Erichsens Forlag udsender om kort Tid. Den handler, som Titlen lader ane, om De sidste Dages Hellige, om Joseph Smiths Syn, Fundet af Pladerne, Oversættelsen, Oprettelsen af Kirken, Forfølgelserne, Martyrdøden, Brigham Youngs Overtagelse af Ledelsen, Udvandringen til Utah og Striden med U. S. A. Kort sagt hele Kirkens Historie i Romanform. Bogen, der er paa 632 store Sider, kommer til at koste Kr. 15,50 og Kr. 23,50 indbundet.

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer een Gang maanedl.
Aarsabonnement Kr. 3,50, pr. Nummer 35 Øre.
Ansvarshavende Redaktør: *Orson B. West*, Priorvej 12, København F.

Tryk: Olaf Mortensen.

Lederen af Mormonerne i Danmark

Missionspresident
ORSON B. WEST

udtaler om:

Vardis Fisher

DET FORFULGTE SAMFUND:

Omkring Midten af Oktober Maaned vil der paa Dansk foreligge en Kæmperoman DET FORFULGTE SAMFUND af Amerikaneren Vardis Fisher. Denne Roman giver en udtømmende Skildring af Joseph Smith og Mormonismen. Der har i Aarenes Løb været udgivet mange Skrifter og Fortællinger om Mormonerne, Skildringer som baade har været meget hadefulde og tendentiøse, og hvis litterære Niveau har været under Lavmaalet. Endelig foreligger der en Roman, der honorerer alle de Krav, man kan stille til virkelig og lødig Litteratur: Spænding, Handling og glimrende Karaktertegning. Naturligvis bruger Forfatteren sin digteriske Fantasi og Indlevelsesevne, der maaske ikke i enhver Detaille er helt i Overensstemmelse med vor Opfattelse af Personer og Begivenheder, en Opfattelse, som er skabt gennem Tradition og nedarvet Ærbødighed for de Begivenheder, der førte til Organiseringen af Kirken.

DET FORFULGTE SAMFUND, hvis Titel sikkert kunde være valgt med større Sans for det dramatiske Epos, der ligger til Grund for Bogen, vil utvivlsomt vinde stort Indpas i den danske Læseverden. Man har svært ved at lægge Bogen til Side, før den er læst, saa fuld af Spænding og fortættet Handling er den, og saa magisk Magt har den over Sindet. Man læser den i eet Jag, lægger den til Side, lukker Øjnene en Stund — og føler en indre Glæde og Tilfredsstillelse ved at have levet med i de spændende Optrin, der førte til Skabelsen af den mest bevægede Epoke i det moderne Amerikas Historie. Forfatteren behersker sit Stof til Fuldkommenhed og sidder inde med et forbløffende Kendskab til Kirkens Historie og dens Mænd. Hvis der er Retfærdighed til, vil denne Roman blive „best seller" og faa et begejstret Publikum.

Jeg anbefaler Bogen paa det varmeste til alle Kirkens Medlemmer og mange Venner. De vil føle Dem beriget ved Læsningen af den — og anbefale den lige saa kraftigt til Deres Venner og Omgangskreds.

Orson B. West

